

Радови у овом броју рефлектују раскорак који постоји између различитих актера који се баве изграђеном средином и средстава којима се притом служе, а који се начелно могу сврстати у две велике групе: једну која је повезана са праксом и делује на основу институционалног и правног оквира и прописаних процедура, а другу чини академски круг који делује у границама својих теоријских области. Са једне стране, чест резултат у пракси су парцијалне, несистематске интервенције у простору које не уважавају сложеност просторне проблематике. Са друге стране, теоријски доприноси научне и стручне јавности имају веома мало утицаја у сфери конкретних реализација, остајући најчешће на нивоу дијагностиковања проблема и предлагања решења која нису довољно видљива и доступна актерима у пракси. Постоји велики број стратешких докумената и јавних политика који би требало да буду посматрани интегрално, заједно са законским документима, али они при доношењу планова бивају најчешће занемарени, с обзиром да нису правно обавезујући. Истиче се чињеница да је планирање контекстуално условљена делатност, те да промена контекста захтева и промену модела на основу којих се управља просторним ресурсима, а пре свега се штити јавни интерес. Улога компетентних појединаца у том смислу постаје кључна за разлику од периода када је струка била заштићена системом управљања у коме је имала јасно дефинисану друштвену улогу. Сугерише се да се значајни помаци могу учинити кроз едукацију и креирање нових профила стручњака који обједињују практично искуство, теорију и критичко размишљање.

The papers in this issue reflect the existing gap between various actors involved in creating the built environment and the resources they use. Those actors can be generally divided into two major groups, the first of which is related to practice, and it operates based on the institutional and legal framework and prescribed procedures. The second is related to academic circles and their theoretical fields. On one hand, results in practice are frequently partial, unsystematic interventions in space that do not take into account the complexity of spatial issues. On the other, the theoretical contributions of the scientific and professional public have very little influence in the field of actual implementations, remaining mostly at the level of diagnosing problems and proposing solutions that are not sufficiently visible and accessible to actors in practice. There are a large number of strategic documents and public policies that should be considered integrally, together with legal documents, but they are most often neglected when making plans since they are not legally binding. This issue emphasizes the fact that planning is a contextually conditioned activity, and that the change of context requires a change of the model based on which spatial resources are managed and public interest is protected. The role of competent individuals in this regard is crucial, in contrast to the period when the profession was protected by a management system in which it had a clearly defined social role. The issue suggests that significant advances can be made through education and the creation of new profiles of professionals that combine practical experience, theory, and critical thinking.